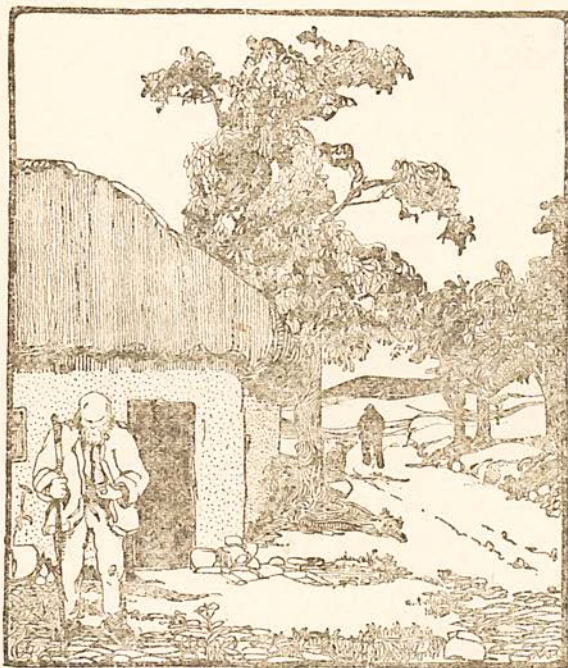

— Хапни, пжтнице! — Това имамъ, това е моето богатство.

Хапналъ пжтникътъ хлѣбецъ, пийналъ прѣсна водица и станалъ.

— Благодаря ти, човѣче! Ти имашъ добро сърдие. Съ друго не мога ти се отблагодари. Вземи това малко камъче, то ще ти донесе голѣмо щастие, — казалъ пжтникътъ, подалъ му малко бѣло камъче и си заминалъ.

Стои дѣдото и гледа. Въ ржката му малко, нищо и никакво камъче. Върти го той, а то свѣтка ту съ жълтъ, ту съ червенъ, ту съ синъ блѣсъкъ.

— Чудно камъче! — казва си дѣдо. — То ще ми донесе щастие! — Хей, да имамъ хлѣбецъ, друго не искамъ, — въздъхналъ той и поставилъ камъчето въ праздната паничка.

На другия день става дѣдо, гледа и се чуди: паничката пълна съ топълъ хлѣбъ, а на хлѣба отгорѣ — бѣлото камъче свѣтка ту съ жълтъ, ту съ червенъ блѣсъкъ.

— Радвай се, Марко! — Вика дѣдо. — Отъ днесъ ще ядемъ богато. — Право е казалъ пжтникътъ. На, хапни и ти топълъ хлѣбецъ... Яжъ, бѣдни, и ти тегло голѣмо прѣкара... Но сега — яжъ! Ще живѣемъ богато.

Взелъ старецътъ камъчето, милва го съ ржка и тихо му говори: